

Nepamatuji si na nic ze svého dětství do svých 7 let, jak je to možné, je to normální?

- aneb chybějící vzpomínky z dětství.

Za normálního stavu má dítě kontinuální vzpomínky na různé zážitky na časové ose ze všech časových úseků, včetně porodu a dokonce i prenatálního období. Nemusí jich být mnoho, ale jsou a reprezentují kontinuálně všechny úseky na časové ose. Jde třeba o útržky událostí či nějaké pocity s nimi spjaté. Pokud tomu tak není, tak vždy se jedná o výmaz vynucený nějakou těžkou událostí, traumatickou zkušeností nebo celkově těžkým životním úsekem. Tato vytěsnění jsou bohužel běžná, ale ne přirozená. K vytěsnění dochází z důvodu přežití a odfiltrování neúnosných pocitů a neschopností déle přijímat realitu takovou jaká je, je to náš obranný traumatický mechanismus přežití, ale je to současně i v dalším životě nejsilnější energetický tah v našem životě, i když už zcela nevědomý (viz [Trauma a terapie](#)), který bez toho, že ho začneme konečně řešit, se bude hlásit o slovo celou řadou kompenzací, retraumatizací atd. a bude ovlivňovat zacyklené vytváření reality a bránit dalšímu vývoji.

Takže pokud chybějí vzpomínky na část dětství nebo vzpomínky do určitého věku (nejčastěji bývá, tak do 7-9 let) je to pro nás výzvou podívat se na příčiny, jít regresně do vzpomínek a ošetřit toto období, ať už z důvodů akutních nebo preventivních.

Jinou formou obrany a řešení neúnosných životních traumatických situací je, kromě celkového vytěsnění, vytěsnění všech negativních událostí a ponechání jen těch několika pozitivních zrněk. Je to jako by došlo k zazipování těžkých úseků a naopak rozbalení třeba jen jednoho zrníčka-krátkých pozitivních chviliek přes celé dětství.

Po intenzivní práci na sobě v rámci SiT Systému pak můžeme uvolnit vzpomínky ze všech zmíněných časových úseků a tak uvolnit i nové možnosti námi vytvářené reality.